

Reisverslag van een dag met de rolstoel in het openbaar vervoer in Zeeland.

26 januari 2017

Op 16 december kwamen er in de commissie Economie een aantal mensen inspreken over de toegankelijkheid van het openbaar vervoer in Zeeland. "Bushaltes en perrons op NS-stations zijn vaak niet hoog genoeg", werd er gezegd. Ook zouden rijplanken in bussen vaak zo vast zitten, dat ze nauwelijks uit te klappen zijn, zodat het voor iemand met een rolstoel onmogelijk is een bus in te komen.

Statenlid Maarten Janssens daagde mij uit het zelf eens te proberen. Die uitdaging ging ik graag aan. Op 26 januari had ik een vergadering in Terneuzen. Een mooie gelegenheid om het eens te proberen. Ik kwam er achter dat de voorbereiding al ruim voor de eigenlijke reis begint. Andere reizigers zoeken via internet of een app naar de dichtstbijzijnde halte en de snelste reis, maar voor mij kwam er meer bij kijken. Kan ik met de rolstoel bij de halte komen? Is de halte opgehoogd? Kan ik zelfstandig van de halte in de bus komen of heb ik een begeleider nodig? Is er assistentieverlening op het treinstation?

De start van de reis was op de halte Badhuisstraat in Vlissingen. Ik vond het spannend en had een gevoel van afhankelijkheid. Ik hoopte op hulp van buschauffeur en medereizigers. Toen de bus kwam bleef de chauffeur in eerste instantie zitten. Maarten klapte daarom de oprijplaat uit en meteen werd al duidelijk dat het onmogelijk was om zelfstandig de bus in te komen. Gelukkig was Maarten er bij om mij de bus in te duwen en te helpen met het vastzetten van rolstoel. Opgelucht gingen we naar Middelburg station waar ik kon "overstappen" op de bus naar het busstation in Terneuzen. Ook dat ging niet geheel vlekkeloos. De instappende scholieren maakten het in eerste instantie onmogelijk om de oprijplaat uit te klappen zodat ik de bus kon verlaten. In tegenstelling tot de halte in de Badhuisstraat was de halte in Middelburg wel opgehoogd. Maar omdat de buschauffeur de bus niet liet knielen, hadden we toch een redelijk steile helling te nemen. De buschauffeur van de bus naar Terneuzen liet de bus op verzoek wel knielen, waardoor die instap gemakkelijker ging. De overstap in Terneuzen en het uitstappen bij het stadhuis in Terneuzen gingen beter, mede dankzij de hulpvaardige chauffeur.

De terugreis van Terneuzen naar Middelburg ging via Goes. Het busstation van Goes is nog niet toegankelijk. Ook hier was duidelijk dat het zonder begeleiding niet mogelijk was zelfstandig met de bus te reizen.

Vervolgens inchecken voor de trein, via het brede invalidenpoortje. Met de hulp van 2 liften kwam ik op het treinperron, waar de bestelde assistentieverlening al keurig stond te wachten en voor mij een hellingbaan creëerde. Helaas was die ook weer zo steil, dat ik opnieuw de hulp van Maarten nodig had om de trein binnen te komen.

Waar je in de bus nog een praatje kan maken met andere reizigers, wordt je in de trein echt geconfronteerd met het feit dat je een beperking hebt. Andere reizigers zitten gezellig bij elkaar en jijzelf zit naast het toilet. Dat voelt niet goed.

De reis heeft mij bevestigd dat het goed is om te zorgen dat bushaltes worden opgehoogd. We gaan daar in ieder geval mee aan de slag voor zover het de halten betreft waar we zelf wegbeheerder zijn. Ook gaan we samen met de instanties voor gehandicapten en alle Zeeuwse wegbeheerders nog een keer goed kijken welke halten met voorrang kunnen worden aangepast.

Het was een leerzame dag die ik niet snel zal vergeten.

Harry van de Maas, gedeputeerde Openbaar Vervoer Provincie Zeeland.